

CRÍTICA DE MÚSICA / ESTRENA DE LA CANTATA 'L'ARCÀDIA'

Un paradís de veu i música

Les 250 veus de les corals omplint l'altar de l'església de Santa Maria de Manlleu, sota la direcció de Jordi Lluch, en el concert de dimecres passat

'L'Arcàdia', de Jordi Domènech i Miquel Desclot. Direcció: Jordi Lluch. Església de Santa Maria de Manlleu. Dimecres, 22 de desembre de 2010.

Manlleu

Montserrat Rius

Jordi Domènech, músic, contratenor i compositor, ha creat *L'Arcàdia*, una ambiciosa obra estrenada dimecres a l'església de Manlleu, plena de gom a gom. Amb textos de Miquel Desclot, *L'Arcàdia* ressegueix el mite del diluvi, el desastre i el caos que

renaixeran en un nou món, un paradís imaginari on tots els colors de la bondat humana bastiran la porta d'accés i la barraran a la grolleria, l'estupidesa i la maldat.

En la primera part de la cantata es desenvolupa el cos de la narració, des de la tempesta –magnífic *solo* de trompeta– que engoleix el món, tot passant per les vicissituds del viatge en el qual les cinc arques –de Noè i dels seus fills Sem, Cam, Jàfet i un cinquè imaginari, Àngel– es perdran i aniran a raure, els quatre primers a quatre continents, i el darrer al continent per estrenar, el paradís. A la segona part de la cantata hi trobem un

deliciós tastet musical i coral de criatures mítiques: centaures, sirenes, ietis... Dalt de l'escenari, 250 veus, blanques, mixtes i infantils, que provenien de diferents corals osonenques, des de la Coral Regina i la Coral Canigó fins a Nàïades-Cor de Noies o el Cor de l'Escola Municipal de Música de Manlleu, per citar-ne algunes.

La música de l'obra té clares connotacions contemporànies, és descriptiva, la percussió destaca en alguns cants de manera clara i contundent, remarcant el guió en una tasca esplèndida de Marc Casas, l'orgue de Llorenç Santana encoixina l'obra d'un to més clàssic i el vent,

en el seu conjunt, l'omple de contrastos i dinamisme. Té moments molt melòdics, d'altres cinematogràfics, d'altres de cançó tradicional, solemnes alguns, transparents d'altres. En conjunt, *L'Arcàdia* traspua lirisme, dinamisme i claredat tímbrica.

L'obra té un final brillant que eixorda l'ànima, *El Paradís terrenal*, un moment on totes les veus –també ho trobem en el *Cant de les criatures*– s'ajunten, s'enlairen i assoleixen moments bellíssims que fan posar la pell de gallina. I un bravo també per a Unnim, entitat patrocinadora d'aquest concert, pel seu suport a la cultura i a la terra.